

Пътешка

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното просвещение съ окръжно № 19263 отъ 16 юни 1933 год. Броятъ 2 леѓа	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ . . . . . 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 10
--------------	--	---	--	------------

Дневникъ на Пътешко

Днеска нѣма друга тема — въ училище и въвъ къщи, разговорите сѫ сѫщи. Посрѣщате, настигате, — за празника на книгата, всѣки днеска ти говори. Вестникъ ли се пъкъ отвори, то страниците му сбъти съ тѣзи вопросы сѫ пропити . . . Хубавъ денъ студенъ, но ясенъ — днесъ наставника ни класенъ твърде вещо, вдъхновено и горещо, речь за книгата държа ни и душитъ ни нахрани съсъ примѣри класически, върни, точни, исторически, за голѣмото значение (правило безъ изключение) —

Зима иде!

Още златно слънце грѣе,
но земята леденѣе
и въздиша, а додето
тъженъ гледамъ надъ полето,

само сухи листи слитатъ,
или врабчета преливатъ
на високо, да ги види
дѣдо Господъ. Зима иде!

Борисъ Маковски

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

МАШИНАТА

На аеродрума въ приморския градъ стоеше машината на Янъ Бибиянъ, съ която той искаше да пътува до луната.

Хиляди любопитни се трупаха да видятъ това ново изобретение.

И наистина, тя представляваше нещо странно. Върху две малки колелета, съ дебела гумена окръжност, клечеше голѣмия корпус на летателния уредъ, блестящъ на слънцето, приличенъ на огромна риба съ жълто-металически перки. Отъ дветѣ страни на огромното тѣло стояха яко закрепени стълби съ перила. Тия стълби можеха да се покриватъ съ металична покривка, която при отварчането се сгъваше навътре. Отгоре се намираще входът, който можеше да се извади.

И наистина, тя представляваше нещо странно. Върху две малки колелета, съ дебела гумена окръжност, клечеше голѣмия корпус на летателния уредъ, блестящъ на слънцето, приличенъ на огромна риба съ жълто-металически перки. Отъ дветѣ страни на огромното тѣло стояха яко закрепени стълби съ перила. Тия стълби можеха да се покриватъ съ металична покривка, която при отварчането се сгъваше навътре. Отгоре се намираще входът, който можеше да се извади.

Вътрешността бѣ недостъпна за публиката. Тукъ бѣ кабината за път-

ници, кждето бѣ монтиранъ и регулаторъ на радио-вълните и трансформаторътъза косметически лжчи.

Нѣколко огромни, таинствено устроени фарове се намираха отъ всички страни на корема. А въ опашката, която се простираше 50 метра назадъ и която на най-тънкото си място имаше дебелина 10 метра, се помѣщаваха складовете за храна, инструментите за правене на вода, уредите за произвеждане на изкуственъ въздухъ, запаси отъ отдѣлни части и новоизнамѣрениятъ уредъ за неизточима студена свѣтлина, която по сила надминаваше нѣколко пъти слънчевата свѣтлина. Тя бѣ пригодена да служи за сигнали и за разсичане на непрогледната тъмнина въ междупланетното пространство.

Всичко бѣ добре обмислено, старателно изчислено и искусно направено. Тая летателна машина бѣше едно чудо на съвременната техника, която Янъ Бибиянъ бѣ използвалъ гениално, като бѣ прибавилъ и много свои секретни изобретения. Той бѣше взелъ съ себе си и нѣколко нови смъртоносни оржия, не по-голѣми отъ обикновенъ фотографически апаратъ. Тия оржия действуваха съ особени невидими лжчи. Тѣ не пора-

зяваха смъртно, но спираха на далечно разстояние всѣко живо сѫщество, което искаше да нападне, всѣка машина, която движеше, и повръщаща назадъ най-тежката граната, изхвърлена отъ огнестрелно оржие.

Вжтре въ летателния уредъ бѣха помѣстени и нѣколко съвсемъ малки и леки аероплани, не по голѣми отъ най-голѣмите планински орли, които сѫщо така можеха да се движатъ съ радио-вълни, произвеждани въ самитѣ тѣхъ по най-простъ начинъ.

Тия аероплани Янъ Бибиянъ взимаше, за да може по-лесно да пътува по луната, когато стигне тамъ.

Той чуденъ апаратъ стоеше срѣдъ аеродрума съ глава повдигната малко къмъ небето и внушаваше очуване и страхъ. Около него обикаляше Калчо, обясняваше на публиката разни работи и пазѣше да не пипатъ.

Калчо бѣше станалъ хубавъ момъкъ съ свѣтли очи, съ гордо изправена глава. Лицето му бѣ освѣтено винаги отъ една хубава и добра усмивка. А когато говорѣше за Янъ Бибиянъ, той се вдъхновяваше и лицето му ставаше още по-хубаво.

Нѣкои хора отъ публиката го запитваха съ подигравателна нѣдсмѣшка:

— Ще донесете ли по едно парче отъ луната? Казватъ, че тя била цѣлата отъ злато.

Калчо отговаряше вежливо, достойно и сериозно.

— Ние не отиваме за злато. На-

шата цел е научна. Желанието на Янъ Бибиянъ е да служи на науката, за да може да се проникне въ тайната на тия далечни и загадъчни свѣтлове.

— Ще успѣете ли?

— Ако не вѣрваме въ успѣха си, нѣма и да тръгваме. Ние не пѣтвуваме само за авантюра, макаръ че ни вѣчно непреодолимо любопитство. Ние се ослаждаме на силата и на мощнотата на нашия апаратъ. Янъ Бибиянъ е предвидилъ всичко. Ако не се върнемъ до една година, тогава вие, които гледате въ хубавъ и ясни земни нощи царицата на небето — луната, ще си спомняте, че тамъ сѫ нашите гробове.

Като казваше това, Калчо се усмихваше решително и героично.

Оставаха още нѣколко дена до тръгването. Въ града се натрупа хиляденъ народъ, надошелъ отъ всички краища на земята. Отъ цѣла Европа и отъ Америка бѣха дошли практици на най-голѣмите вестници, тичаха нервно на съсамънататъкъ и всѣки отъ тѣхъ искаше да види Янъ Бибиянъ.

За да се успокоятъ всички, Янъ Бибиянъ обяви, че два дена преди тръгването той ще държи на аеродрума сказка за своето пътуване и ще си вземе сбогомъ отъ земята, която го е родила, и отъ земното човѣчество.

(Продължава)